За кілька кілометрів од Рима простягся остійський пляж. Влітку туди приїздять сотні тисяч римлян, і на пляжі ніде яблуку впасти. Ледь запізнишся, і вже ніде застромити парасолю.

Одного разу на пляжі в Остії з'явився дивний синьйор, що більше скидався на чаклуна, ніж на просту людину. Бо, прибувши на пляж останнім і не знайшовши вільного місця, він розкрив парасольку, крутнув щось у ручці — парасоля знялася вгору, пролетіла над тисячами парасольок і зупинилася над берегом моря, на висоті двох чи трьох метрів над землею. Синьйор-чаклун розклав свій шезлонг, що теж повис над землею, простягся під парасолею, вийняв з кишені книжку та й ну собі читати, вдихаючи морське повітря, гірке від солі та йоду.

Спочатку люди нічого не помітили. Деякі сиділи під своїми парасолями й намагалися розгледіти крізь натовп хоч маленький клаптик моря, інші розв'язували кросворди, а тому ніхто й не дивився вгору. Та раптом одна синьйора почула, як щось упало їй на парасольку. Вона гадала, що це діти м'яча кинули, й хотіла на них нагримати. Озирнулась навкруги, глянула вгору, аж над нею синьйор-чаклун висить. Подивився він униз та й каже:

— Пробачте, синьйоро, то моя книжка впала. Будьте ласкаві, підкиньте її вгору.

Синьйора від несподіванки аж на пісок повалилася. Лежить і не може підвестися — була вона дуже гладка й опасиста. Підбігли до неї родичі, хочуть її підвести, а вона мовчки догори, на висячу парасольку, показує.

— Будь ласка, підкиньте мені книжку,— повторив синьйор-чаклун.

— Хіба ви не бачите, що налякали нашу тітку?

— Пробачте, я ненавмисно.

— Злазьте звідти, сидіти там заборонено.

— Внизу нема місця, і я вмостився тут. Адже квиток у мене є.

Тим часом усі люди на пляжі вгледіли дивного синьйора й показували на нього пальцями.

— Дивіться, дивіться,— казали вони,— у нього реактивна парасоля!

— Гей, Гагаріне! — гукали йому.— Візьми й мене до себе!

Якийсь хлопчина підкинув книжку, синьйор уловив її, нервово погортав, знайшов потрібну сторінку і взявся читати, пихкаючи сигаретою. Невдовзі йому дали спокій. Тільки діти іноді поглядали вгору, а найхоробріші вигукували:

— Синьйоре, синьйоре!

— Чого вам?

— Навчіть і нас лежати в повітрі!

Але синьйор на відповідь тільки кректав. Коли настав вечір, парасоля тихенько засвистіла й полинула назад понад пляжем. Синьйор-чаклун приземлився на сусідній вулиці, сів на свого мотоцикла й поїхав собі додому. Ніхто не знає, хто він такий і де купив ту парасолю.